

Realitats fictícies

Marta Belda
Laia Dasca
Eva Delàs
Òscar Estrada
Zoe Gascó
Marina Pingarrón
Neus Salvador
Andrea Sánchez

Uetra
nova

bromera

La parella formada per Ulisses i Penèlope ha sigut la guanyadora del popular concurs *Ítaca Express*. Després de vora vint anys d'intensa competició, els campions ja poden gaudir del premi consistent en una estada tranquil·la a Ítaca per tota la vida. Però abans de retirar-se a gojar-lo, han acceptat parlar del seu periple per a aquest reportatge.

Tan bon punt van començar ja van haver d'emprar tot el seu enginy per a conquerir Troia. Les habilitats en la lluita i la idea d'Ulisses d'entrar a la ciutat en un cavall gegant que semblava un regal de rendició els van assegurar la classificació a la segona fase en primer lloc.

«Imagina't, no havíem ni superat la ressaca de les celebracions per haver superat la primera fase quan, tot d'una, ens passen un missatge urgent. Ens vam haver d'embarcar de seguida, sense haver preparat massa la travessia. Recordo que de bon començament, amb tota l'eufòria del moment, semblava una empresa fàcil i curta, qui ens ho havia de dir...» Ulisses calla, pensatiu, quan Penèlope reprèn el fil de la història: «Anaven massa confiats tots, afortunadament el meu marit sempre ha sigut molt bon

navegant i no li va passar res». «I tant que no! No-més vaig perdre el rumb i vaig fer una volta que em retardà vint anys la tornada...», apunta irònicament l'heroi. «Bé, ja sabíem que la segona fase seria ben dura. L'important és que tu vas ser dels pocs que no s'ofegà així que vau deixar Troia, i arribares a Líbia sa i estalvi».

Allà va començar de debò la segona fase, que Ulisses resistí sense gaires problemes segons ens conta: «No m'agrada massa menjar sense saber exactament què em fico a la boca, per la qual cosa en veure aquella gent amb un aspecte tan deixat oferint-me un fruit que aleshores no coneixia... No em va fer gens de gràcia, i a més, ja estava malhumorat i amb l'estómac regirat per la desafortunada travessia que havíem tingut. Així és que vam fer via ràpidament i l'únic que vaig lamentar fou l'estupidesa d'alguns dels meus homes que feren cas als lotòfags i perderen la memòria».

«On crec que vas estar magnífic», intervé Penèlope, «és amb el ciclop Polifem. Sempre et retrauré la imprudència d'entrar a la seva cova però, és clar, si tenies fam i no sabies de qui era... Després de veure'l devorar els meus companys, jo no m'hauria atrevit mai a seguir-li el corrent, emborratxar-lo, clavar-li una estaca a l'ull i, finalment, sortir amagat davall d'unes ovelles!». «Va, dona, no m'afalaguis tant da-

vant de la premsa», respon tímidament Ulisses, «tots dos sabem com em vas renyar en assabentar-te que li havia dit el meu nom vertader als ciclops... Estava realment exultant i em vaig tornar un pèl fatxenda, tens raó. Però de seguida em vaig penedir de la meva confiança; la meva falta de respecte cap al seu pare, Posidó, em va costar una bona penalització».

Així, Ulisses sabé demostrar de seguida el seu penediment i un cop apresada la lliçó, actuar amb més prudència. «Durant la primera fase, a Troia, ja havia après que la importància dels *comodins divins* era màxima, i com sabia que la còlera del déu de les aigües ens podria afectar i molt en el nostre periple, vaig intentar arreglar-ho un poc i curar-me en salut guanyant-me el favor d'una altra divinitat. Vam posar rumb cap a l'illa d'Èol, senyor dels vents, i allà vam ser molt ben rebuts, ens deixaren reposar i fins i tot ens proporcionaren un sac on estaven empresonats tots els vents que podien posar-nos en perill. Desgraciadament un dels altres concursants que m'acompanyava cometé la imprudència de xafardejar dins del sac, els vents enfurismats s'escaparen i després de molts esforços, quan tornàrem a Eòlia, ens feren fora per desagraïts i per haver perdut tan bona oportunitat».

Després d'aquest desafortunat incident en què de poc Èol no desqualifica el nostre heroi per la seva

insistència, les tres naus que quedaven anaren a parar a la costa dels lestrígons. «Realment no recordo molt bé què succeí, tot anà molt ràpid. Ens trobàvem tota la tripulació cansats, famolencs i assedegats, havíem baixat l'alerta confiats que ara ens tocaria un petit descans... Llavors, de sobte, surten del no res uns gegants i van i comencen a llençar-nos pedres! Encara em pregunto com aconseguírem escapar-nos-en remant en aquelles condicions». Gràcies a la seva destresa, es pogué escapar amb la seva nau allà on totes les altres foren destruïdes.

«Degué ser ben dur per al meu Uli perdre tan brutalment tants companys», apunta Penèlope, «sort que això li serví per a aprendre a no refiar-se de res i a estar sempre alerta». «Hi estic d'acord, potser fou aquesta lliçó tan dura, la que m'impulsà a reaccionar tan ràpidament a Eea i a no tindre por de gastar els *comodins divins* que em quedaven. Uns quants companys anaren a explorar l'illa i, en veure que no tornaven, vaig demanar prudentment ajuda a Hermes. Em contà que la fetillera Circe els havia convertits tots en porcs i em donà una planta que m'immunitzaria dels seus sortilegis. En arribar a casa seva, ella no s'esperava ni la meva visita ni la meva immunitat, així és que vaig poder negociar amb ella i amb la paella pel mànec», riu Ulisses. «Al final, Circe va resultar una dona encantadora a la qual la soledat havia fet estimar massa

els animals i voler sempre arreplegar-ne més», recorda somrient. «De fet, insistí tant que ens hi quedéssim, que sabia greu rebutjar-ho...» Però en captar la mirada de Penèlope s'afanya a afegir: «...perquè sempre vaig tindre molt present la meva intenció de guanyar i de retrobar la meva dona».

Tanmateix, Penèlope comenta que no devia tindre un propòsit tan ferm quan s'hi van estar ni més ni menys que un any amb ella, de la qual cosa Ulisses es defèn: «Dona, potser sí que ens hi entretinguérem una mica, però tinguis en compte que em va recomanar anar a l'Hades i visitar l'endeví Tirèsies, una ajuda amb la qual no comptava i que, a més, no em feia gastar cap *comodí diví...*» «Bah!», s'irrita Penèlope, «només et digué que Posidó estava empenyat perquè li havies fet mal a la seva criatureta i que no havies d'atacar els ramats del déu Hèlios, una cosa de sentit comú».

A mesura que el concurs avançava, també Penèlope havia de fer front cada cop a més problemes com ara ens conta: «Molta gent pensa que tots aquests anys jo no he fet res més a banda d'esperar asseguda, i s'equivoquen! A la primera part, sí que és veritat que només calia que m'encarregués de Telèmac; però després començaren a assetjar-me els pretendents. Confesso que al començament fins i tot m'afalagaven i vaig ser prou ximple per a deixar-los entrar a casa. Després van resultar un seriós inconvenient ja que

per a guanyar el premi calia que Uli i jo seguíssim sent una parella. Sort que se'm va ocórrer allò de prometre'ls que em casaria quan acabés un tapís, mai van pensar que jo el desfeia cada nit!».

Quan s'acosta l'hora de relatar els moments més difícils de la competició, encara s'observa fàcilment el veritable patiment a la cara dels concursants: «Crec que un dels moments més durs de tota la competició fou haver de resistir-me a les sirenes. Encara em peneixo de no haver fet com els altres participants: tapar-me bé les orelles i fer com si res... Bé, jo vaig triar lligar-me al pal major per poder sentir-les sense haver d'anar-me'n amb elles, i ara segur que sóc dels pocs que ha viscut per a contar-ho».

Després d'aquesta difícil elecció, Ulisses també va haver de passar dos grans problemes més: Escil·la, un monstre policèfal, i Caribdis, un perillós remolí. Llavors es féu necessària la cooperació de tots els concursants que quedaven per a remar junts amb totes les seves forces.

«Encara em costa molt narrar aquesta part del concurs. Va ser la prova més exigent a nivell físic i haguérem de remar i coordinar-nos alhora. És una pena que poc després, tota aquesta forta companyonia s'esvaís i ningú s'escoltés els meus consells...»

Probablement la part més dolorosa a què fa referència Ulisses és la que ve un cop superat aquest pe-

rill, quan tots baixaren la guàrdia esgotats i atacaren un magnífic ramat sense adonar-se que pertanyia al déu Hèlios. Per aquesta falta tan greu tots els concursants foren immediatament eliminats, tots a excepció d'Ulisses que, no solament no s'havia acostat al ramat sinó que a més n'havia advertit els altres. Tot i ser l'únic concursant, això no li garantia la victòria i hagué de superar les proves que li quedaven tot sol.

Tornà a passar entre Escil·la i Caribdis, però aquest cop tot sol i amb moltes més dificultats: «No sé ni com vaig aconseguir-ho... D'alguna manera, no sé quina, vaig nedar fins a una roqueta en mig de l'estret, vaig agafar-me ben fort a una branca i vaig tindre la sort que es trenqués just quan Caribdis tancava la boca. En aqueix moment vaig témer de debò perdre-ho tot, encara em quedava un *comodí diví*, però volia guardar-me'l perquè les proves finals segurament serien pitjors».

Després, demostrant que estava en plena forma, nedà fins a una illa on hagué d'utilitzar totes les seves dots de persuasió per a convèncer el rei que el deixés embarcar-se ràpidament rumb a Ítaca. Però en arribar-hi no es trobà exactament allò que esperava: «Fou horrible, tot el que ja havia passat i allò... Ja sabia que hi havia una prova final però tantes... A més veure Penèlope assetjada pels pretendents i jo sense poder dir-li res...».

«No t'ho pots ni imaginar», ens comenta Penèlope, «no només fou la lluita amb els pretendents, és que en xafar Ítaca va començar a tindre proves i més proves. Primer va haver de disfressar-se de captaire i actuar davant de mi! Només podien reconèixer-lo uns criats i Telèmac, i tots sense dir-me'n res! Si no fos perquè tot ha anat bé, encara els ho retrauria.»

«Però bé, no s'acaba aquí, no, després d'amagar les armes dels pretendents a la nit, va anunciar qui era. Jo, la veritat, no me'l vaig creure massa, tingueu en compte la meva desesperació i que, de fet, interpretava a la perfecció el seu paper de captaire. Va haver de demostrar qui era per la seva habilitat com a arquer: aconseguí tensar aquest arc tan gran i disparà amb tanta punteria que la fletxa travessà els forats de les dotze destrals...»

«Aleshores començà la prova final», interromp Ulisses, «em tocava vèncer tots els pretendents. Ells no tenien armes i jo només l'arc, però ells eren moltíssims i només Telèmac estava amb mi. En aquestes circumstàncies estava segur que ho perdria tot, però de sobte vaig recordar que em quedava un *comodí diví* i vaig demanar a Atena que m'ajudés a eliminarlos d'una vegada per totes.»

Després de la seva victòria, Ulisses i Penèlope només tenen al cap viure plàcidament i governar la seva illa. De fet, insisteix la parella, un cop acabats

tots els actes de celebració i d'arreglar els seus afers, tan sols han concedit aquesta entrevista, com explica Ulisses: «Ja sabíem que presentar-nos al concurs, i més si aconseguíem guanyar-lo, despertaria molt d'interès. Ho entenem i hem accedit a autoritzar una espècie de biografia novel·lada a Homer...». «Sí, la negociació està ja quasi tancada», el talla la dona, «però encara cal parlar d'alguns detallets amb els déus organitzadors, l'autor i els nostres representants. Pel que es veu, hi ha un afer que a la nimfa Calipso, molt ben relacionada entre les divinitats per cert, no li interessa que es divulgui. Fins i tot el meu marit pretenia que no m'adonés que hi havia vora set anys dels quals no explicava res en la seva història...». «Bé», anuncia taxativament Ulisses, «que sigui el que els déus vulguin. El que podem assegurar és que els seguidors del concurs tindran pròximament el relat de les nostres aventures al concurs i en uns pocs anys, tota una sèrie de pel·lícules, col·leccions d'adhesius, tasses, samarretes, videojocs... Tanmateix cal recordar que el premi era una vida tranquil·la... Així és que no pensem ni firmar autògrafs ni tornar a cap altre mitjà de comunicació».

Des de la nostra redacció els desitgem tanta sort com la que han tingut a *Ítaca Express* i esperem que s'editi aviat el llibre de les seves aventures.